Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 6 września 2018 r.* [i]

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 i art. 19 ust. 2 – Pracownicy delegowani do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność – Wydanie przez państwo członkowskie pochodzenia zaświadczeń A 1 po uznaniu przez przyjmujące państwo członkowskie, że pracownicy podlegają jego systemowi zabezpieczenia społecznego – Opinia komisji administracyjnej – Nieprawidłowe wydanie zaświadczeń A 1 – Stwierdzenie – Charakter wiążący i skutek wsteczny tych zaświadczeń – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Właściwe ustawodawstwo – Artykuł 12 ust. 1 – Pojęcie osoby „wysłanej, by zastąpić inną osobę"

W sprawie C-527/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny, Austria) postanowieniem z dnia 14 września 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 października 2016 r., w postępowaniu:

Salzburger Gebietskrankenkasse,

Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz,

przy udziale:

Alpenrind GmbH,

Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft,

Martimpex-Meat Kft,

Pensionsversicherungsanstalt,

Allgemeine Unfallversicherungsanstalt,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C.G. Fernlund, J.C. Bonichot, S. Rodin i E. Regan (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

* Język postępowania: niemiecki.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 września 2017 r.

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu Salzburger Gebietskrankenkasse przez P. Reichela, Rechtsanwalt,

– w imieniu Alpenrind GmbH przez R. Haumera oraz W. Bergera, Rechtsanwälte,

– w imieniu Martimpex-Meat Kft i Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft przez U. Salburga oraz G. Simonfaya, Rechtsanwälte,

– w imieniu rządu austriackiego przez G. Hessego, działającego w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu rządu belgijskiego przez L. Van den Broeck oraz M. Jacobs, działające w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka, J. Vláčila, J. Pavliša oraz O. Švába, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego i D. Klebsa, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Irlandii przez L. Williams, G. Hodge, J. Murray, E. Creedon, A. Joyce'a oraz N. Donnelly'ego, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu francuskiego przez C. David, działającą w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu rządu węgierskiego przez M. Fehéra, działającego w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez M. Malczewską, adwokat,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez B.R. Killmanna oraz D. Martina, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni, po pierwsze, art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2013, L 188, s. 10), zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. (Dz.U. 2010, L 338, s. 35) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 883/2004"), a po drugie, art. 5 i art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.U. 2009, L 284, s. 1), zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010 (Dz.U. 2010, L 338, s. 35) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 987/2009").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Salzburger Gebietskrankenkasse (regionalną kasą chorych kraju związkowego Salzburg, Austria, zwaną dalej „salzburską kasą chorych") i Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz (federalnym ministrem pracy, spraw społecznych i ochrony konsumentów, Austria, zwanym dalej „ministrem") a Alpenrind GmbH, Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft (zwaną dalej „Martin-Meat"), Martimpex-Meat kft (zwaną dalej „Martimpexem"), Pensionsversicherungsanstalt (zakładem ubezpieczenia emerytalnego, Austria) i Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (powszechnym zakładem ubezpieczeń od wypadków, Austria) w przedmiocie dotyczącego zabezpieczenia społecznego ustawodawstwa mającego zastosowanie do osób oddelegowanych do pracy w Austrii na mocy porozumienia zawartego pomiędzy Alpenrindem, z siedzibą w Austrii, a Martimpexem, z siedzibą na Węgrzech.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 883/2004

3 Motywy 1, 3, 5, 8, 15, 17–18a i 45 rozporządzenia nr 883/2004 brzmią następująco:

„(1) Zasady mające na celu koordynację w zakresie zabezpieczenia społecznego wpisują się w ramy swobodnego przepływu osób oraz powinny z tego tytułu przyczyniać się do podniesienia poziomu życia tych osób i warunków zatrudnienia.

[…]

(3) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się [w Unii] było przy licznych okazjach zmieniane i aktualizowane w celu uwzględnienia nie tylko rozwoju na szczeblu [Unii], wliczając w to wyroki Trybunału Sprawiedliwości, ale także zmian w ustawodawstwie na szczeblu krajowym. Takie czynniki przyczyniły się do skomplikowania i nadmiernego rozbudowania [unijnych] zasad koordynacji. Zmiana tych zasad, przy jednoczesnym ich unowocześnieniu i uproszczeniu, jest wobec tego nieodzowna dla osiągnięcia celu, jakim jest swobodny przepływ osób.

[…]

(5) Niezbędne jest, w ramach takiej koordynacji, zagwarantowanie [w Unii] równego traktowania zainteresowanych osób na podstawie różnych ustawodawstw krajowych.

[…]

(8) Ogólna zasada równego traktowania ma szczególne znaczenie dla pracowników, którzy nie mają miejsca zamieszkania w państwie członkowskim ich zatrudnienia, włącznie z pracownikami przygranicznymi.

[…]

(15) Niezbędne jest poddanie osób przemieszczających się [w Unii] systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu mających tu zastosowanie przepisów ustawodawstw krajowych oraz komplikacji, które mogłyby z tego wynikać.

[…]

(17) Aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium państwa członkowskiego, stosowne jest uznanie, jako ogóln[ej] zasad[y], że ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek.

(18) W określonych sytuacjach, które uzasadniają inne kryteria stosowalności, niezbędne jest odstąpienie od tej ogólnej zasady.

(18a) Zasada stosowania jednego ustawodawstwa ma wielkie znaczenie i powinna zostać wzmocniona […].

[…]

(45) Jako że cel proponowanego działania, to znaczy środków koordynujących, które mają gwarantować, że prawo do swobodnego przepływu osób będzie wykonywane skutecznie, nie może być osiągnięty przez państwa członkowskie w stopniu wystarczającym, i wobec tego, ze względu na skalę i skutki tego działania, może być lepiej osiągnięty na szczeblu Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w artykule 5 traktatu […]”.

4 W tytule II tego rozporządzenia, opatrzonym nagłówkiem „Określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa”, art. 11, zatytułowany „Zasady ogólne”, stanowi:

„1. Osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

[…]

3. Zgodnie z przepisami [z zastrzeżeniem przepisów] art. 12–16:

a) osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego;

[…]”.

5 Zawarty w tym samym tytule art. 12 tego rozporządzenia, opatrzony nagłówkiem „Zasady szczególne”, przewidywał w ust. 1, w wersji obowiązującej na początku okresu od 1 lutego 2012 r. do 13 grudnia 2013 r. (zwanego dalej „okresem, którego dotyczy spór”):

„Osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę”.

6 W toku okresu, którego dotyczy spór, art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 został zmieniony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. zmieniającym rozporządzenie nr 883/2004 i rozporządzenie nr 987/2009 (Dz.U. 2012, L 149, s. 4) w ten sposób, że na końcu tego ustępu dodano przed wyrazem „osobę” określenie „delegowaną”.

7 W tytule IV wspomnianego rozporządzenia, opatrzonym nagłówkiem „Komisja Administracyjna i Komitet Doradczy", art. 71, zatytułowany „Skład i metody działania Komisji Administracyjnej", stanowi w ust. 1:

„W skład Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego (zwanej dalej »komisją administracyjną«), utworzonej przy Komisji Europejskiej, wchodzą przedstawiciele rządów każdego z państw członkowskich, którym towarzyszą, w odpowiednich przypadkach, doradcy techniczni. W posiedzeniach komisji administracyjnej bierze udział w charakterze doradczym przedstawiciel Komisji Europejskiej".

8 Artykuł 72 tego tytułu IV, opatrzony nagłówkiem „Zadania Komisji Administracyjnej", ma następujące brzmienie:

„Zadania Komisji są następujące:

a) rozpatrywanie wszelkich spraw administracyjnych lub dotyczących wykładni, wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia lub [rozporządzenia nr 987/2009], jak i każdej umowy lub uzgodnień, zawartych w ramach tych rozporządzeń, bez uszczerbku dla uprawnień władz, instytucji i osób zainteresowanych do korzystania z procedur i sądów przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich, przez niniejsze rozporządzenie lub przez traktat;

[…]

c) wspieranie i rozwijanie współpracy między państwami członkowskimi i ich instytucjami w zakresie zabezpieczenia społecznego, w szczególności w celu, inter alia, uwzględnienia szczególnych pytań dotyczących pewnych grup osób; usprawnianie wykonywania działań w dziedzinie współpracy transgranicznej w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

[…]".

9 Zgodnie z art. 76, zatytułowanym „Współpraca", zawartym w tytule V rozporządzenia nr 883/2004, opatrzonym nagłówkiem „Przepisy różne":

„1. Właściwe władze państw członkowskich przekazują sobie wszystkie informacje dotyczące:

a) środków podjętych w celu realizacji niniejszego rozporządzenia;

b) zmian w ich ustawodawstwach, które mogą mieć wpływ na stosowanie niniejszego rozporządzenia.

2. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, władze i instytucje państw członkowskich współpracują, tak jak gdyby chodziło o wprowadzanie w życie ich ustawodawstwa […]".

Rozporządzenie nr 987/2009

10 Motywy 2, 6 i 12 rozporządzenia nr 987/2009 brzmią następująco:

„(2) Ściślejsza i skuteczniejsza współpraca między instytucjami zabezpieczenia społecznego jest głównym warunkiem, aby osoby objęte [rozporządzeniem nr 883/2004] mogły korzystać ze swoich praw w sposób możliwie szybki i optymalny.

[…]

(6) Wzmocnienie niektórych procedur powinno zapewnić użytkownikom [rozporządzenia nr 883/2004] większą pewność prawną i przejrzystość. Na przykład ustalenie wspólnych terminów wykonania niektórych obowiązków lub zakończenia niektórych czynności administracyjnych powinno pomóc w wyjaśnieniu i w organizacji stosunków między osobami ubezpieczonymi a instytucjami.

[…]

(12) Wiele środków i procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu ma na celu zapewnienie większej przejrzystości w odniesieniu do kryteriów, które instytucje państw członkowskich muszą stosować zgodnie z [rozporządzeniem nr 883/2004]. Środki i procedury te wynikają z orzecznictwa [Trybunału], z decyzji komisji administracyjnej oraz z przeszło trzydziestoletniego doświadczenia w stosowaniu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w ramach podstawowych swobód zagwarantowanych w traktacie".

11 W tytule I rozporządzenia nr 987/2009, opatrzonym nagłówkiem „Przepisy ogólne", rozdział I, zawierający definicje, przewiduje w art. 1 ust. 2 lit. c), że „dokument" oznacza „zbiór danych, niezależnie od zastosowanego nośnika, o strukturze pozwalającej na wymianę tych danych drogą elektroniczną, którego przekazywanie jest niezbędne w celu umożliwienia funkcjonowania przepisów [rozporządzenia nr 883/2004] i [rozporządzenia nr 987/2009]".

12 W tym tytule I rozdział II, opatrzony nagłówkiem „Przepisy dotyczące współpracy i wymiany danych", stanowi w art. 5, zatytułowanym „Wartość prawna dokumentów i dowodów potwierdzających wydanych w innym państwie członkowskim":

„1. Dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania [rozporządzenia nr 883/2004] i [rozporządzenia nr 987/2009], stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

2. W razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub dokładności [prawidłowości] przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, zwraca się do instytucji, która ten dokument wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie tego dokumentu. Instytucja wydająca dokument ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych przypadkach wycofuje go.

3. Zgodnie ust. 2 w razie pojawienia się wątpliwości w odniesieniu do informacji przedstawionych przez zainteresowanych, do ważności dokumentu lub dowodów potwierdzających lub do dokładności [prawidłowości] przedstawienia okoliczności, na których opierają się zawarte w nim informacje, instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania przystępuje, w zakresie, w jakim jest to możliwe, na wniosek instytucji właściwej, do niezbędnej weryfikacji tych informacji lub dokumentów.

4. Jeżeli zainteresowane instytucje nie osiągną porozumienia, sprawa może zostać przedstawiona komisji administracyjnej przez właściwe władze, nie wcześniej jednak niż w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku przez instytucję, która otrzymała dokument. Komisja administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej sprawę".

13 Zgodnie z art. 6 tego rozdziału II, zatytułowanym „Tymczasowe stosowanie ustawodawstwa i tymczasowe przyznawanie świadczeń”:

„1. O ile [rozporządzenie nr 987/2009] nie stanowi inaczej, w przypadku rozbieżności opinii pomiędzy instytucjami lub władzami dwóch lub więcej państw członkowskich w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, zainteresowany tymczasowo podlega ustawodawstwu jednego z tych państw członkowskich, przy czym ustawodawstwo to jest określane w następującej kolejności:

a) ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym osoba ta rzeczywiście wykonuje pracę najemną lub pracę na własny rachunek, o ile praca najemna lub praca na własny rachunek jest wykonywana tylko w jednym z państw członkowskich;

[…]

3. W przypadku gdy zainteresowane instytucje lub władze nie osiągną porozumienia, sprawa może zostać przedstawiona komisji administracyjnej przez właściwe władze, nie wcześniej jednak niż w terminie miesiąca od dnia pojawienia się rozbieżności opinii, o której mowa w ust. 1 lub 2. Komisja administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej sprawę.

[…]”.

14 W tytule II rozporządzenia nr 987/2009, opatrzonym nagłówkiem „Określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa”, art. 15, zatytułowany „Procedury dotyczące stosowania art. 11 ust. 3 lit. b) i d), art. 11 ust. 4 oraz art. 12 [rozporządzenia nr 883/2004] (dotyczące dostarczania informacji instytucjom zainteresowanym)”, stanowił w ust. 1 w brzmieniu obowiązującym na początku okresu, którego dotyczy spór:

„O ile art. 16 [rozporządzenia nr 987/2009] nie stanowi inaczej, w przypadku gdy osoba wykonuje pracę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie właściwe na podstawie przepisów tytułu II [rozporządzenia nr 883/2004], pracodawca lub – w przypadku osoby, która nie wykonuje pracy jako pracownik najemny – zainteresowany informują o tym instytucję właściwą państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie w danym przypadku, w miarę możliwości z wyprzedzeniem. Instytucja ta niezwłocznie udostępnia informacje dotyczące ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. b) lub art. 12 [rozporządzenia 883/2004], zainteresowanemu oraz instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca”.

15 W toku okresu, którego dotyczy spór, art. 15 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 987/2009 został zmieniony rozporządzeniem nr 465/2012. Zmieniona wersja tego przepisu brzmi następująco:

„[…] Instytucja ta wydaje zainteresowanemu poświadczenie, o którym mowa w art. 19 ust. 2 [rozporządzenia nr 987/2009], i niezwłocznie udostępnia informacje dotyczące ustawodawstwa mającego zastosowanie do tej osoby, zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. b) lub art. 12 [rozporządzenia nr 883/2004], instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca”.

16 W tym samym tytule art. 19, opatrzony nagłówkiem „Dostarczanie informacji zainteresowanym oraz pracodawcom”, ma następujące brzmienie:

„1. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo staje się mającym zastosowanie ustawodawstwem zgodnie z przepisami tytułu II [rozporządzenia nr 883/2004] informuje zainteresowanego oraz, w stosownych przypadkach, jego pracodawcę(-ów) o obowiązkach przewidzianych w tym ustawodawstwie. Instytucja ta udziela im niezbędnej pomocy w dopełnianiu formalności wymaganych przez to ustawodawstwo.

2. Na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II [rozporządzenia nr 883/2004], poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie”.

17 Zgodnie z postanowieniami art. 20 tego tytułu II, opatrzonego nagłówkiem „Współpraca między instytucjami”:

„1. Odpowiednie instytucje przekazują instytucji właściwej państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie do danej osoby zgodnie z przepisami tytułu II [rozporządzenia nr 883/2004], informacje niezbędne do ustalenia dnia, od którego ustawodawstwo to ma zastosowanie, oraz składek, jakie osoba ta i jej pracodawca(-y) zobowiązani są zapłacić na podstawie tego ustawodawstwa.

2. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo staje się ustawodawstwem mającym zastosowanie do danej osoby zgodnie z przepisami tytułu II [rozporządzenia nr 883/2004], informuje o dniu, od którego rozpoczyna się stosowanie tego ustawodawstwa, instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu ostatnio podlegała ta osoba”.

18 W tytule V, opatrzonym nagłówkiem „Przepisy różne, przejściowe i końcowe”, art. 89, zatytułowany „Informowanie”, stanowi w ust. 3:

„Właściwe władze zapewniają, aby ich instytucje były poinformowane o wszystkich przepisach [Unii], legislacyjnych lub innych, w tym decyzj[ach] Komisji Administracyjnej, oraz, aby je stosowały, w dziedzinach objętych [rozporządzeniem nr 883/2004] i [rozporządzeniem nr 987/2009] oraz zgodnie z warunkami określonymi w tych rozporządzeniach”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

19 Alpenrind prowadzi działalność w sektorze sprzedaży bydła oraz mięsa, a od 1997 r. prowadzi w Salzburgu wydzierżawioną rzeźnię.

20 W 2007 r. Alpenrind, wcześniej S GmbH, zawarł z Martin-Meat, z siedzibą na Węgrzech, umowę, na mocy której ta ostatnia spółka zobowiązała się do wykonania prac polegających na rozbiorze i pakowaniu mięsa w wymiarze 25 półtusz wołowych tygodniowo. Prace były wykonywane w pomieszczeniach należących do Alpenrindu przez pracowników delegowanych do Austrii. W dniu 31 stycznia 2012 r. Martin-Meat zrezygnował z działalności w dziedzinie rozbioru mięsa i następnie przeprowadzał ubój dla Alpenrindu.

21 W dniu 24 stycznia 2012 r. Alpenrind zawarł umowę ze Martimpexem, także z siedzibą na Węgrzech, na mocy której ta ostatnia spółka zobowiązała się do rozbioru na rzecz Alpenrindu 55 000 t półtusz wołowych w okresie od 1 lutego 2012 r. do 31 stycznia 2014 r. Prace były wykonywane

w pomieszczeniach należących do Alpenrindu przez pracowników delegowanych do Austrii. Części mięsa były przejmowane przez Martimpex, a następnie rozbierane oraz pakowane przez jego pracowników.

22 Od dnia 1 lutego 2014 r. Alpenrind ponownie uzgodnił z Martin-Meat, że ta ostatnia spółka wykona wspomniane prace w zakresie rozbioru mięsa w wyżej wymienionych pomieszczeniach.

23 Dla ponad 250 pracowników zatrudnionych przez Martimpex w okresie, którego dotyczy spór, właściwa węgierska instytucja zabezpieczenia społecznego wydała – częściowo z mocą wsteczną i częściowo w przypadkach, w których austriacka instytucja zabezpieczenia społecznego stwierdziła już obowiązkowe ubezpieczenie danych pracowników na podstawie ustawodawstwa austriackiego – zaświadczenia o zastosowaniu węgierskiego systemu zabezpieczenia społecznego zgodnie z art. 11–16 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 19 rozporządzenia nr 987/2009. W każdym z tych zaświadczeń jako pracodawca w miejscu, w którym jest wykonywana praca, wymieniony jest Alpenrind.

24 Salzburska kasa chorych stwierdziła obowiązkowe ubezpieczenie wymienionych pracowników w okresie, którego dotyczy spór, zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 Allgemeine Sozialversicherungsgesetz (ogólnej ustawy o zabezpieczeniu społecznym) i art. 1 ust. 1 lit. a) Arbeitslosenversicherungsgesetz (ustawy o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia), w związku z ich zależną odpłatną działalnością na rzecz wspólnego przedsięwzięcia Alpenrindu, Martin-Meat i Martimpexu.

25 Wyrokiem zaskarżonym do sądu odsyłającego Verwaltungsgericht (sąd administracyjny, Austria) uchylił tę decyzję salzburskiej kasy chorych z uwagi na niewłaściwość austriackiej instytucji zabezpieczenia społecznego. Verwaltungsgericht (sąd administracyjny) uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w szczególności tym, że dla każdej osoby podlegającej austriackiemu ubezpieczeniu obowiązkowemu zostało wydane przez właściwą węgierską instytucję zabezpieczenia społecznego zaświadczenie A 1, zgodnie z którym dana osoba jest od określonego momentu zatrudnionym i podlegającym obowiązkowemu ubezpieczeniu na Węgrzech pracownikiem Martimpexu i – jak można przypuszczać – została oddelegowana do Alpenrindu do Austrii na okres wskazany w każdym z tych zaświadczeń, obejmujący okres, którego dotyczy spór.

26 W skardze rewizyjnej od tego wyroku wniesionej do sądu odsyłającego salzburska kasa chorych i minister kwestionują założenie, że zaświadczenia A 1 mają bezwzględną moc wiążącą. Według nich ta moc wiążąca opiera się na przestrzeganiu ustanowionej w art. 4 ust. 3 TUE zasady lojalnej współpracy między państwami członkowskimi. W ich przekonaniu węgierska instytucja zabezpieczenia społecznego naruszyła tę zasadę.

27 Według sądu odsyłającego Węgry zwróciły uwagę, że jedynie orzeczenie sądowe może rozwiązać sytuację, którą również Węgry uważają za patową, i że węgierskie prawo krajowe sprzeciwia się wycofywaniu zaświadczeń A 1. Salzburska kasa chorych nie ma na Węgrzech statusu strony. Jedyną drogą uzyskania orzeczenia co do istoty jest stwierdzenie podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu w Austrii pomimo zaświadczeń A 1 wydanych przez właściwą instytucję na Węgrzech.

28 Sąd odsyłający zauważa, że minister przedłożył dokumenty, z których wynika, iż komisja administracyjna doszła w dniach 20 i 21 czerwca 2016 r. do wniosku, że Węgry niesłusznie stwierdziły swoją właściwość w odniesieniu do zainteresowanych pracowników i dlatego też zaświadczenia A 1 powinny zostać wycofane.

29 Sąd odsyłający uważa, że rozpatrywany przez niego spór porusza pewne kwestie dotyczące wykładni prawa Unii.

30 W szczególności w pierwszej kolejności sąd ten zauważa, że zgodnie z brzmieniem art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 dokumentami, które poświadczają sytuację danej osoby do celów stosowania rozporządzeń nr 883/2004 i nr 987/2009, oraz dowodami potwierdzającymi, na podstawie

których zostały wydane te dokumenty, są związane jedynie instytucje zabezpieczenia społecznego państw członkowskich. W związku z tym wspomniany sąd żywi wątpliwości, czy moc wiążąca dotyczy także sądów krajowych.

31 W drugiej kolejności sąd odsyłający zastanawia się z jednej strony nad ewentualnym wpływem przebiegu postępowania przed komisją administracyjną na moc wiążącą zaświadczeń A 1. W szczególności sąd ten dąży do ustalenia, czy w następstwie postępowania przed komisją administracyjną, które nie doprowadziło do porozumienia ani nie spowodowało wycofania zaświadczeń A 1, moc wiążąca tych zaświadczeń zostaje przełamana i czy może zatem zostać wszczęte postępowanie w celu stwierdzenia obowiązkowego ubezpieczenia.

32 Z drugiej strony sąd odsyłający zauważa, że w niniejszej sprawie niektóre zaświadczenia A 1 zostały wydane z mocą wsteczną i częściowo dopiero po stwierdzeniu przez instytucję austriacką podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu. Sąd ten zastanawia się, czy wydanie takich dokumentów ma wsteczną moc wiążącą wtedy, gdy zostało już formalnie stwierdzone podleganie obowiązkowemu ubezpieczeniu w państwie przyjmującym. Zdaniem wspomnianego sądu można by bowiem uznać, że akty wydawane przez instytucje austriackie stwierdzające obowiązkowe ubezpieczenie są „dokumentami" w rozumieniu art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, tak że przysługuje im moc wiążąca na podstawie tego przepisu.

33 W trzeciej kolejności, w przypadku, w którym w pewnych okolicznościach zaświadczenia A 1 mają jedynie ograniczoną moc wiążącą, sąd odsyłający zastanawia się, czy przewidziany w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 warunek stanowiący, że osoba delegowana nadal podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę jej pracodawca, o ile nie została wysyłana, by zastąpić inną osobę, należy interpretować w ten sposób, że dany pracownik nie może zostać bezpośrednio zastąpiony przez nowo delegowanego pracownika, niezależnie od tego, z którego przedsiębiorstwa lub państwa członkowskiego pochodziłby ten nowo delegowany pracownik. Zdaniem sądu odsyłającego, o ile ta ścisła wykładnia mogłaby zapobiec nadużyciom, o tyle jednak niekoniecznie wynika ona z brzmienia art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004.

34 W powyższych okolicznościach Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny, Austria) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy unormowana w art. 5 [rozporządzenia nr 987/2009] moc wiążąca dokumentów, o których mowa w art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia, obowiązuje również w postępowaniu przed sądem krajowym w rozumieniu art. 267 TFUE?

2) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
   a) Czy wspomniana moc wiążąca obowiązuje również wtedy, gdy wcześniej odbyło się postępowanie przed [komisją administracyjną], które nie doprowadziło do porozumienia ani do wycofania spornych dokumentów?
   b) Czy wspomniana moc wiążąca obowiązuje również wtedy, gdy zaświadczenie A 1 zostanie wydane dopiero po formalnym stwierdzeniu przez przyjmujące państwo członkowskie obowiązkowego ubezpieczenia na podstawie swojego ustawodawstwa? Czy wymieniona moc wiążąca obowiązuje w tych przypadkach również retroaktywnie?

3) W przypadku gdy w pewnych okolicznościach dokumenty, o których mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, mają ograniczoną moc wiążącą:

   Czy jest sprzeczna z zawartym w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 zakazem zastępowania pracownika sytuacja, w której zastąpienie nie następuje w formie delegowania przez tego samego pracodawcę, lecz przez innego pracodawcę? Czy ma w tym względzie znaczenie to,
   a) czy ten pracodawca ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim co pierwszy pracodawca, lub też

b) czy między pierwszym i drugim delegującym pracodawcą istnieją powiązania personalne lub organizacyjne?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

35 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże nie tylko instytucje państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, ale również sądy tego państwa członkowskiego.

36 Na wstępie należy przypomnieć, że na mocy art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z jednym z przepisów tytułu II rozporządzenia nr 883/2004, łącznie zatem z art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia, poświadcza na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

37 Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 przewiduje, że dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia nr 883/2004 i rozporządzenia nr 987/2009 stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

38 Co prawda, jak zauważa sąd odsyłający, przepis ten wskazuje, że dokumenty, o których w nim mowa, są akceptowane przez „instytucje” państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym zostały one wydane, bez wyraźnego odniesienia się do sądów tych innych państw członkowskich.

39 Jednakże wspomniany przepis stanowi również, że takie dokumenty są akceptowane „tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane”, co zdaje się sugerować, że co do zasady jedynie organy i sądy państwa członkowskiego mogą w stosownych przypadkach wycofać lub uznać za nieważne zaświadczenia A 1.

40 Wykładnię tę potwierdza geneza art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 i kontekst, w jakim ten przepis się sytuuje.

41 W szczególności, co się tyczy zaświadczenia E 101, które poprzedzało zaświadczenie A 1, Trybunał orzekł już, że charakter wiążący tego pierwszego zaświadczenia wydanego przez instytucję właściwą państwa członkowskiego zgodnie z art. 12a pkt 1a rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1972, L 74, s. 1) wiąże zarówno instytucje, jak i sądy państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 stycznia 2006 r., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, pkt 30–32; z dnia 27 kwietnia 2017 r., A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, pkt 51).

42 Motyw 12 rozporządzenia nr 987/2009 stanowi zaś w szczególności, że przewidziane w rozporządzeniu środki i procedury „wynikają z orzecznictwa [Trybunału], z decyzji komisji administracyjnej oraz z ponadtrzydziestoletniego doświadczenia w stosowaniu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w ramach podstawowych swobód zagwarantowanych w traktacie”.

43 Podobnie Trybunał wskazał już, że rozporządzenie nr 987/2009 skodyfikowało orzecznictwo Trybunału, przyznając wiążący charakter zaświadczeniu E 101 oraz właściwość wyłączną instytucji wydającej co do oceny ważności wspomnianego zaświadczenia oraz wyraźnie przejmując procedurę w celu rozstrzygania rozbieżności w przedmiocie zarówno prawidłowości dokumentów sporządzonych przez instytucję właściwą państwa członkowskiego, jak i ustalenia ustawodawstwa mającego zastosowanie wobec danego pracownika (wyrok z dnia 27 kwietnia 2017 r., A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, pkt 59; a także postanowienie z dnia 24 października 2017 r., Belu Dienstleistung i Nikless, C-474/16, niepublikowane, EU:C:2017:812, pkt 19).

44 Wynika z tego, że gdyby prawodawca Unii, przyjmując rozporządzenie nr 987/2009, chciał odejść od wcześniejszego orzecznictwa w tym względzie, aby sądy państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, nie były związane zaświadczeniami A 1 wydanymi w innym państwie członkowskim, mógł to wyraźnie przewidzieć.

45 Ponadto, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 35 opinii, względy leżące u podstaw orzecznictwa Trybunału dotyczącego wiążącego skutku zaświadczenia E 101 są w pełni ważne w ramach rozporządzeń nr 883/2004 i nr 987/2009. W szczególności, o ile na zasadę pewności prawnej powołano się zwłaszcza w motywie 6 rozporządzenia nr 987/2009, o tyle zasada przynależności pracowników najemnych wyłącznie do jednego systemu zabezpieczenia społecznego została określona w motywie 15 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, podczas gdy znaczenie zasady lojalnej współpracy wynika zarówno z art. 76 rozporządzenia nr 883/2004, jak i z motywu 2 i art. 20 rozporządzenia nr 987/2009.

46 I tak, gdyby – poza przypadkami oszustwa lub nadużycia prawa – właściwa instytucja krajowa mogła, kierując skargę do organów sądowych państwa członkowskiego przyjmującego danego pracownika, którym sama podlega, doprowadzić do uznania zaświadczenia A 1 za nieważne, system oparty na lojalnej współpracy pomiędzy właściwymi instytucjami państw członkowskich mógłby zostać podważony (zob. podobnie w odniesieniu do zaświadczeń E 101 wyroki: z dnia 26 stycznia 2006 r., Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, pkt 30; z dnia 27 kwietnia 2017 r., A–Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, pkt 47; a także z dnia 6 lutego 2018 r., Altun i in., C-359/16, EU:C:2018:63, pkt 54, 55, 60, 61).

47 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże nie tylko instytucje państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, ale również sądy tego państwa członkowskiego.

W przedmiocie pytania drugiego

W przedmiocie pierwszej części pytania drugiego

48 Poprzez pierwszą część pytania drugiego sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego dopóty, dopóki zaświadczenie to nie zostanie wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostało ono wydane, nawet jeśli właściwe władze tego ostatniego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, przedstawiły sprawę komisji administracyjnej, która uznała, że zaświadczenie to zostało wydane nieprawidłowo i że powinno zostać wycofane.

– *W przedmiocie dopuszczalności*

49 Rząd węgierski twierdzi tytułem głównym, że pierwsza część drugiego pytania prejudycjalnego ma charakter hipotetyczny, ponieważ w niniejszym przypadku komisja administracyjna znalazła rozwiązanie, które zostało zaakceptowane zarówno przez Republikę Austrii, jak i Węgry, i że organy węgierskie wskazały, że w rezultacie są gotowe do wycofania rozpatrywanych zaświadczeń A 1.

50 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wielokrotnie orzekał Trybunał, wyłącznie do sądu krajowego, przed którym toczy się spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy, zarówno ocena, czy dla wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia skierowanych do Trybunału pytań. W konsekwencji, jeśli postawione pytania dotyczą wykładni lub ważności przepisu prawa Unii, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 7 lutego 2018 r., American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, pkt 31 i przytoczone nam orzecznictwo).

51 Oznacza to, że pytania dotyczące prawa Unii korzystają z domniemania posiadania znaczenia dla sprawy. Odmowa rozstrzygnięcia przez Trybunał w przedmiocie postawionego przez sąd krajowy pytania prejudycjalnego jest możliwa tylko wtedy, gdy oczywiste jest, że wykładnia lub ocena ważności przepisu prawa Unii, o którą się zwrócono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje informacjami w zakresie stanu faktycznego lub prawnego, które są niezbędne do udzielenia przydatnej odpowiedzi na przedstawione mu pytania (wyrok z dnia 7 lutego 2018 r., American Express, C-304/16, EU:C:2018:66, pkt 32 i przytoczone nam orzecznictwo).

52 W niniejszym przypadku z akt sprawy, którymi dysponuje Sąd, wynika wprawdzie, że komisja administracyjna wydała w dniu 9 maja 2016 r. opinię, zgodnie z którą art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, iż zaświadczenia A 1 rozpatrywane w postępowaniu głównym nigdy nie powinny zostać wydane i że powinny zostać wycofane, przy czym opinia ta została zatwierdzona następnie przez wspomnianą komisję na jej 347. posiedzeniu w dniach 20 i 21 czerwca 2016 r.

53 Jednakże jest bezsporne, że zaświadczenia te nie zostały wycofane przez instytucję właściwą na Węgrzech lub uznane za nieważne przez węgierskie sądy.

54 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika również, że Republika Austrii i Węgry nie doszły do porozumienia w sprawie trybu ewentualnego wycofania tych zaświadczeń lub choćby niektórych z nich. Ponadto z tych akt sprawy wydaje się wynikać, że stosowanie wspomnianej opinii zostało zawieszone ze względu na niniejsze postępowanie prejudycjalne, w ramach którego rząd węgierski twierdzi w szczególności, że właściwa instytucja węgierska słusznie wydała na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 zaświadczenia A 1 rozpatrywane w postępowaniu głównym.

55 Wynika z tego, że okoliczności faktyczne charakteryzujące spór w postępowaniu głównym, jakie wynikają z informacji przedstawionych Trybunałowi, odpowiadają założeniom faktycznym pierwszej części drugiego zadanego pytania. W tych warunkach okoliczność, że Węgry, przynajmniej co do zasady, zgodziły się z wnioskiem, do którego doszła komisja administracyjna, w niczym nie umniejsza znaczenia tego pytania dla rozstrzygnięcia sporu głównego.

56 Ponadto fakt, że komisja administracyjna stwierdziła, że zaświadczenia A 1 rozpatrywane w postępowaniu głównym powinny zostać wycofane, nie może sam w sobie uzasadniać niedopuszczalności omawianego pytania prejudycjalnego, jako że dotyczy ono właśnie kwestii, czy stwierdzenie to może mieć wpływ na wiążący charakter wspomnianych zaświadczeń względem organów i sądów państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca.

57 W tych okolicznościach nie można uznać, że pierwsza część pytania drugiego ma charakter hipotetyczny w taki sposób, iż zostało wzruszone domniemanie znaczenia dla sprawy, o którym mowa w pkt 51 niniejszego wyroku.

– *Co do istoty*

58 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 72 rozporządzenia nr 883/2004, który zawiera wykaz zadań komisji administracyjnej, komisja ta jest odpowiedzialna w szczególności za rozpatrywanie wszelkich spraw administracyjnych lub dotyczących wykładni wynikających z przepisów tego rozporządzenia lub rozporządzenia nr 987/2009, jak również każdej umowy lub uzgodnień zawartych w ramach tych rozporządzeń bez uszczerbku dla uprawnień władz, instytucji i osób zainteresowanych do korzystania z procedur i sądów przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich, przez rozporządzenie nr 883/2004 lub przez traktat.

59 Zgodnie z tym art. 72 komisja administracyjna jest również odpowiedzialna, po pierwsze, za wspieranie i rozwijanie współpracy między państwami członkowskimi i ich instytucjami w zakresie zabezpieczenia społecznego, w szczególności w celu uwzględnienia szczególnych pytań dotyczących pewnych grup osób, a po drugie, za usprawnianie wykonywania działań w dziedzinie współpracy transgranicznej w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

60 Co się tyczy konkretniej sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której powstał spór między instytucją właściwą jednego państwa członkowskiego a instytucją właściwą innego państwa członkowskiego w przedmiocie dokumentów lub dowodów potwierdzających, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, art. 5 ust. 2–4 tego rozporządzenia określa procedurę dla celów rozstrzygnięcia tego sporu. W szczególności art. 5 ust. 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia przewiduje kroki, które dane instytucje mają podjąć w razie pojawienia się wątpliwości co do ważności takich dokumentów i dowodów potwierdzających lub prawdziwości przedstawionych okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie. Ustęp 4 tegoż artykułu stanowi z kolei, że jeżeli zainteresowane instytucje nie osiągną porozumienia, sprawa może zostać przedstawiona przez właściwe władze komisji administracyjnej, a komisja ta „stara się pogodzić rozbieżne opinie" w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej sprawę.

61 Jak już orzekł Trybunał w odniesieniu do rozporządzenia nr 1408/71, gdy komisji administracyjnej nie uda się pogodzić stanowisk właściwych instytucji w przedmiocie ustawodawstwa znajdującego zastosowanie, dozwolone jest co najmniej, aby państwo członkowskie, na którego terytorium dany pracownik wykonuje pracę, bez uszczerbku dla ewentualnych środków prawnych o charakterze sądowym istniejących w państwie członkowskim instytucji wydającej, wszczęło postępowanie o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zgodnie z art. 259 TFUE, tak aby Trybunał mógł zbadać w ramach takiej skargi kwestię ustawodawstwa znajdującego zastosowanie wobec pracownika, a tym samym prawdziwość danych widniejących w zaświadczeniu E 101 (wyrok z dnia 27 kwietnia 2017 r., A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, pkt 46).

62 Należy zatem stwierdzić, że rola komisji administracyjnej w ramach procedury przewidzianej w art. 5 ust. 2–4 rozporządzenia nr 987/2009 ogranicza się do pogodzenia rozbieżnych opinii właściwych władz państw członkowskich, które przedstawiły jej sprawę.

63 Stwierdzenia tego nie podważa art. 89 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009, który przewiduje, że właściwe władze zapewniają, aby ich instytucje były poinformowane o wszystkich przepisach Unii, legislacyjnych lub innych, w tym o decyzjach komisji administracyjnej, oraz aby je stosowały w dziedzinach objętych rozporządzeniami nr 883/2004 i nr 987/2009 oraz zgodnie z warunkami określonymi w tych rozporządzeniach, jako że przepis ten nie ma w żaden sposób na celu zmiany roli komisji administracyjnej w ramach procedury, o której mowa w poprzednim punkcie, a tym samym tego, że wnioskom, do których dojdzie ta komisja w ramach tej procedury, przysługuje wartość opinii.

64 W rezultacie na pierwszą część pytania drugiego należy odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego dopóty, dopóki zaświadczenie to nie zostanie wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostało ono wydane, nawet jeśli właściwe władze tego ostatniego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, przedstawiły sprawę komisji administracyjnej, która uznała, że zaświadczenie to zostało wydane nieprawidłowo i że powinno zostać wycofane.

W przedmiocie drugiej części pytania drugiego

65 Poprzez drugą część pytania drugiego sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego, w stosownych przypadkach ze skutkiem wstecznym, nawet jeśli zaświadczenie to zostało wydane dopiero po stwierdzeniu przez wspomniane państwo członkowskie obowiązkowego ubezpieczenia danego pracownika na podstawie jego ustawodawstwa.

– *W przedmiocie dopuszczalności*

66 Rząd węgierski twierdzi, że omawiane pytanie ma charakter hipotetyczny, ponieważ żadne zaświadczenie A 1 nie zostało wydane z mocą wsteczną po stwierdzeniu przez władze austriackie podlegania danych pracowników obowiązkowemu ubezpieczeniu na podstawie ustawodawstwa austriackiego.

67 Według informacji przedstawionych w postanowieniu odsyłającym niektóre z zaświadczeń A 1 zostały wydane z mocą wsteczną. Z postanowienia tego wynika także, że instytucja austriacka stwierdziła już obowiązkowe ubezpieczenie niektórych z zainteresowanych pracowników na podstawie ustawodawstwa austriackiego, zanim właściwa władza węgierska wydała zaświadczenia A 1 dla tych pracowników.

68 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem do sądu krajowego należy ustalenie stanu faktycznego i ocena znaczenia pytań, które ów sąd zamierza zadać (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 października 2016 r., Hoogstad, C-269/15, EU:C:2016:802, pkt 19; z dnia 27 kwietnia 2017 r., A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, pkt 35).

69 Wynika stąd, że drugą część pytania drugiego należy uznać za dopuszczalną, ponieważ według informacji przekazanych przez sąd odsyłający odpowiedź udzielona przez Trybunał może być użyteczna dla tego sądu w celu ustalenia wiążącego charakteru przynajmniej pewnej części spornych zaświadczeń A 1.

– *Co do istoty*

70 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zaświadczenie E 101, wydane na podstawie art. 11a rozporządzenia nr 574/72, może mieć skutek wsteczny. W szczególności, o ile lepiej by było, by zaświadczenie takie wydano przed rozpoczęciem danego okresu, o tyle może ono również zostać wystawione w toku tego okresu, a nawet po jego upływie (zob. podobnie wyrok z dnia 30 marca 2000 r., Banks i in., C-178/97, EU:C:2000:169, pkt 52–57).

71 W uregulowaniu Unii, które wynika z rozporządzeń nr 883/2004 i nr 987/2009, nic zaś nie stoi na przeszkodzie, aby było tak również w przypadku zaświadczeń A 1.

72 W szczególności wprawdzie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 stanowił, w brzmieniu obowiązującym na początku okresu, którego dotyczy spór, że „w przypadku gdy osoba wykonuje pracę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie właściwe na podstawie przepisów tytułu II [rozporządzenia nr 883/2004], pracodawca lub – w przypadku osoby, która nie wykonuje pracy jako pracownik najemny – zainteresowany informują o tym instytucję właściwą państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie w danym przypadku" i że „[i]nstytucja ta niezwłocznie udostępnia informacje dotyczące ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego […] zainteresowanemu oraz instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca", jednakże wydanie zaświadczenia A 1 w trakcie, a nawet po zakończeniu danego okresu pracy pozostaje możliwe.

73 Należy zatem następnie sprawdzić, czy zaświadczenie A 1 może stosować się ze skutkiem wstecznym, nawet jeśli w dniu wydania tego zaświadczenia istniała już decyzja instytucji właściwej państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, stanowiąca, że dany pracownik podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego.

74 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z przedstawionej w pkt 36–47 niniejszego wyroku odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze – dopóki nie zostanie ono wycofane lub uznane za nieważne, zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże podobnie jak jego poprzednik, zaświadczenie E 101, zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego.

75 W rezultacie w tych szczególnych okolicznościach nie można uznać, że decyzja taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, poprzez którą instytucja właściwa państwa członkowskiego miejsca wykonywania pracy postanawia poddać danych pracowników obowiązkowemu ubezpieczeniu na podstawie swojego ustawodawstwa, stanowi dokument „poświadczający" sytuację osoby zainteresowanej w rozumieniu art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009.

76 Wreszcie, należy dodać, że jak zauważył rzecznik generalny w pkt 66 opinii, kwestia, czy odpowiednie organy w sprawie głównej powinny były obowiązkowo skorzystać z tymczasowego stosowania ustawodawstwa na mocy art. 6 rozporządzenia nr 987/2009 w przewidzianej w nim kolejności mającego zastosowanie ustawodawstwa, pozostaje bez uszczerbku dla wiążącego skutku spornych zaświadczeń A 1. W szczególności zgodnie z brzmieniem wspomnianego art. 6 ust. 1 wymienione w nim normy kolizyjne odnoszące się do tymczasowego stosowania stosują się, „o ile [rozporządzenie to] nie stanowi inaczej".

77 W świetle powyższych rozważań na drugą część pytania drugiego należy odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego, w stosownych przypadkach ze skutkiem wstecznym, nawet jeśli zaświadczenie to zostało wydane dopiero po stwierdzeniu przez wspomniane państwo członkowskie obowiązkowego ubezpieczenia danego pracownika na podstawie jego ustawodawstwa.

W przedmiocie pytania trzeciego

78 Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik, który jest delegowany przez pracodawcę do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim, zostaje zastąpiony innym pracownikiem delegowanym przez innego pracodawcę, należy uznać, że ten ostatni pracownik został „wysłany, by zastąpić inną osobę" w rozumieniu tego przepisu, tak że nie może on skorzystać z zasady szczególnej przewidzianej we wspomnianym przepisie, by nadal podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność. Sąd ten dąży także do ustalenia, czy okoliczność, że pracodawcy tych dwóch pracowników mają siedziby w tym samym państwie członkowskim, lub fakt, że utrzymują oni ewentualne powiązania personalne lub organizacyjne, mają znaczenie w tym względzie.

– *W przedmiocie dopuszczalności*

79 Rząd belgijski twierdzi, że pytanie trzecie ma charakter hipotetyczny, jako że zmierza do ustalenia, czy okoliczność, że drugi pracodawca ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż to, w którym znajduje się siedziba pierwszego pracodawcy, ma znaczenie dla udzielania odpowiedzi na zadane pytanie, podczas gdy pracodawcy w sprawie głównej mają siedziby w tym samym państwie członkowskim.

80 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że pytanie trzecie nie ma charakteru hipotetycznego z powodu wskazanego w punkcie poprzednim, jako że część tego pytania odnosi się samym swoim brzmieniem do okoliczności, że siedziby danych pracodawców znajdują się w tym samym państwie członkowskim, co odpowiada stanowi faktycznemu w postępowaniu głównym, w którym zgodnie ze wskazaniami dostarczonymi w postanowieniu odsyłającym zarówno Martin-Meat, jak i Martimpex mają siedziby na Węgrzech.

– *Co do istoty*

81 Przede wszystkim należy zauważyć, że pytanie trzecie zostało zadane tylko na wypadek, gdyby Trybunał odpowiedział na pytanie drugie w ten sposób, że wiążący charakter zaświadczenia A 1, jaki wynika z odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze, może zostać ograniczony w jednej z okoliczności wskazanych w pytaniu drugim.

82 Przy tym w świetle utrwalonego orzecznictwa procedura przewidziana w art. 267 TFUE jest instrumentem współpracy między Trybunałem i sądami krajowymi, dzięki któremu Trybunał dostarcza sądom krajowym elementów wykładni prawa Unii, które są im niezbędne dla rozstrzygnięcia przedstawionych przed nimi sporów i które umożliwiają Trybunałowi dokonanie wykładni prawa Unii użytecznej dla sądu krajowego (zob. podobnie postanowienie z dnia 7 września 2017 r., Alandžak i in., C-187/17, niepublikowane, EU:C:2017:662, pkt 9, 10).

83 Jak zaś twierdzą w istocie rządy austriacki i niemiecki, a także Komisja, ponieważ pytanie trzecie dotyczy zakresu przewidzianego w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 warunku, zgodnie z którym, aby móc nadal podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność, osoba delegowana nie może być „wysłana, by zastąpić inną osobę" (zwanego dalej „zakazem zastępowania"), pytanie to dotyczy samego przedmiotu sporu w postępowaniu głównym. Poprzez wspomniane pytanie sąd odsyłający zmierza bowiem do ustalenia, której z interpretacji reprezentowanych przez dwa państwa członkowskie, które przedstawiły sprawę komisji administracyjnej, należy dać pierwszeństwo, jako że ich sprzeczne interpretacje w odniesieniu do zakazu zastępowania leżą, jak wynika z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi, u źródła rozbieżności dzielącej strony postępowania głównego w odniesieniu do ustawodawstwa mającego zastosowanie do danych pracowników.

84 Ponadto rząd austriacki utrzymuje, iż nie można wykluczyć, że żaden formularz E 101 lub A 1 nie został wystawiony przez właściwą instytucję węgierską dla niektórych z wielu zainteresowanych pracowników i że w rezultacie wykładnia zakazu zastępowania ma bezpośrednio znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym w odniesieniu do tych pracowników.

85 W tych okolicznościach, i nawet jeśli, jak wynika z odpowiedzi udzielonych na pytania pierwsze i drugie, sąd odsyłający jest związany będącymi przedmiotem postępowania głównego zaświadczeniami A 1 dopóty, dopóki nie zostały one wycofane przez właściwą instytucję węgierską lub uznane za nieważne przez sądy węgierskie, należy udzielić odpowiedzi na pytanie trzecie.

86 W sprawie głównej wydaje się, że pracownicy Martin-Meat byli delegowani do Austrii w okresie pomiędzy 2007 a 2012 r. dla celów wykonywania prac w zakresie rozbioru mięsa w pomieszczeniach Alpenrindu. Od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia 31 stycznia 2014 r., a zatem również w okresie, którego dotyczy spór, do wykonywania tych samych prac byli delegowani pracownicy Martimpexu. Począwszy od dnia 1 lutego 2014 r. pracownicy Martin-Meat ponownie wykonywali wspomniane prace w tych samych pomieszczeniach.

87 Należy zatem zbadać, czy zakaz zastępowania w przypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym był przestrzegany w okresie, którego dotyczy spór, oraz czy i w jakim zakresie ma znaczenie w tym kontekście umiejscowienie siedzib zainteresowanych pracodawców lub istnienie powiązań personalnych lub organizacyjnych między nimi.

88 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część ten przepis stanowi (wyrok z dnia 21 września 2017 r., Komisja/Niemcy, C-616/15, EU:C:2017:721, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

89 Co się tyczy przede wszystkim art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 w brzmieniu mającym zastosowanie na początku okresu, którego dotyczy spór, przewidywał on, że „[o]soba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę”.

90 Jak wynika z brzmienia art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, a w szczególności z wyrażenia „pod warunkiem że”, sama okoliczność, że pracownik delegowany zastępuje inną osobę, stoi na przeszkodzie temu, aby taki pracownik zastępujący mógł nadal podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność, oraz że zakaz zastępowania stosuje się kumulatywnie z również przewidzianym w tym przepisie warunkiem dotyczącym maksymalnego okresu danej pracy.

91 Ponadto brak wyraźnego odniesienia w treści wspomnianego przepisu do siedzib odpowiednich pracodawców lub do ewentualnych powiązań personalnych lub organizacyjnych między nimi zdaje się sugerować, że takie okoliczności nie mają znaczenia dla wykładni tegoż przepisu.

92 Następnie, co się tyczy kontekstu, w jaki wpisuje się art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, należy zauważyć, że zgodnie z samym tytułem tego artykułu przewidziane w nim zasady, w tym zasada zawarta w jego ust. 1, stanowią „zasady szczególne” dotyczące określenia dotyczącego zabezpieczenia społecznego ustawodawstwa mającego zastosowanie do osób objętych zakresem stosowania tego rozporządzenia.

93 Jak bowiem wynika z art. 11 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia, przy czym artykuł ten odnosi się do „zasad ogólnych", osoby takie jak pracownicy objęci postępowaniem głównym, które wykonują pracę najemną lub pracę na własny rachunek w państwie członkowskim, podlegają ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonują tę pracę.

94 Podobnie z motywów 17 i 18 rozporządzenia nr 883/2004 wynika, że „w ramach ogólnej zasady" ustawodawstwem mającym zastosowanie do osób wykonujących pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek na terytorium danego państwa członkowskiego jest ustawodawstwo tego ostatniego państwa i że w określonych sytuacjach, które uzasadniają inne kryteria stosowalności, niezbędne jest „odstąpienie od tej ogólnej zasady".

95 Wynika z tego, że skoro art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 stanowi odstępstwo od ogólnej zasady stosującej się do określenia ustawodawstwa, któremu podlegają osoby wykonujące pracę najemną lub pracę na własny rachunek w danym państwie członkowskim, należy go interpretować w sposób ścisły.

96 Wreszcie, w odniesieniu do zamierzonych celów art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 oraz, ogólniej, ram prawnych, w które wpisuje się ten przepis, należy stwierdzić, że o ile art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 ustanawia zasadę szczególną dla określania mającego zastosowanie ustawodawstwa w przypadku delegowania pracowników – gdyż ta szczególna sytuacja uzasadnia co do zasady inne kryterium stosowalności – o tyle nie zmienia to faktu, że prawodawca Unii dążył także do zapobieżenia temu, by z tej szczególnej zasady mogli korzystać kolejni pracownicy delegowani, którzy wykonują te same prace.

97 Ponadto interpretowanie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 odmiennie w zależności od odpowiedniej siedziby zainteresowanych pracodawców lub istnienia powiązań personalnych lub organizacyjnych między nimi mogłoby zagrozić osiągnięciu celu zamierzonego przez prawodawcę Unii, jakim jest poddanie co do zasady pracownika ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym zainteresowany wykonuje swoją pracę.

98 W szczególności, jak wynika z motywu 17 rozporządzenia nr 883/2004, właśnie po to, aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium państwa członkowskiego, w ramach ogólnej zasady zostało uznane za stosowne, by ustawodawstwem mającym zastosowanie było ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek. Ponadto z motywów 5 i 8 tego rozporządzenia wynika, że w ramach koordynacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego należy możliwie jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium danego państwa członkowskiego.

99 Z rozważań przedstawionych w pkt 89–98 niniejszego wyroku wynika, że powtarzające się korzystanie z pracowników delegowanych w celu obsadzenia tego samego stanowiska, nawet jeśli pracodawcy delegujący są odrębni, nie jest zgodne ani z treścią art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, ani z celami, do których przepis ten zmierza, ani także z kontekstem tego przepisu, tak że osoba delegowana nie może korzystać z zasady szczególnej przewidzianej we wspomnianym przepisie, gdy zastępuje innego pracownika.

100 W świetle całości powyższych rozważań na pytanie trzecie należy odpowiedzieć, iż art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik, który jest delegowany przez pracodawcę do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim, zostaje zastąpiony innym pracownikiem delegowanym przez innego pracodawcę, należy uznać, że ten ostatni pracownik został „wysłany, by zastąpić inną osobę" w rozumieniu tego przepisu, tak że nie może on skorzystać z zasady szczególnej przewidzianej we wspomnianym przepisie, by nadal podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność.

Okoliczność, że pracodawcy tych dwóch pracowników mają siedziby w tym samym państwie członkowskim, lub fakt, że utrzymują oni ewentualne powiązania personalne lub organizacyjne, nie mają w tym względzie znaczenia.

W przedmiocie kosztów

101 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r., w związku z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, wiąże nie tylko instytucje państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, ale również sądy tego państwa członkowskiego.**

2) **Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, w związku z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego dopóty, dopóki zaświadczenie to nie zostanie wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostało ono wydane, nawet jeśli właściwe władze tego ostatniego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, przedstawiły sprawę Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, która uznała, że zaświadczenie to zostało wydane nieprawidłowo i że powinno zostać wycofane.**

   Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, w związku z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie A 1, wydane przez instytucję właściwą państwa członkowskiego na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, wiąże zarówno instytucje zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, jak i sądy tego państwa członkowskiego, w stosownych przypadkach ze skutkiem wstecznym, nawet jeśli zaświadczenie to zostało wydane dopiero po stwierdzeniu przez wspomniane państwo członkowskie obowiązkowego ubezpieczenia danego pracownika na podstawie jego ustawodawstwa.

3) **Artykuł 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik, który jest delegowany przez pracodawcę do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim, zostaje zastąpiony innym pracownikiem delegowanym przez innego pracodawcę, należy uznać, że ten ostatni pracownik został „wysłany, by zastąpić inną osobę" w rozumieniu tego przepisu,**

tak że nie może on skorzystać z zasady szczególnej przewidzianej we wspomnianym przepisie, by nadal podlegać ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca normalnie prowadzi swą działalność.

Okoliczność, że pracodawcy tych dwóch pracowników mają siedziby w tym samym państwie członkowskim, lub fakt, że utrzymują oni ewentualne powiązania personalne lub organizacyjne, nie mają w tym względzie znaczenia.

Podpisy

i — Punkt 3 sentencji w niniejszym tekście był przedmiotem zmian o charakterze językowym po pierwotnym umieszczeniu na stronie internetowej.